

drøfte dem med des større Sær og Nidkærlighed, jo varmere Sagen ligger os paa Sinde. Det ærede Medlem kom atter til sin Gambetta (En Stemme: Og Garibaldi!) ja, og Garibaldi med. Det ærede Medlem skal dog ikke derfra hente Exempler mod Folkevæbnings tanken (N. P. Jensen: So!); naar en staaende Hær, „hvortil et Land har offret saa uhyre Meget, som Tilfældet var i Frankrig under Napoleon (Afbrydelse af N. P. Jensen) bliver slaaet den ene Dag efter den anden, medens Hæerne af Armeen ere under en Fører, der er dømt som Forræder mod sit Fædreland, fordi han bandt en Del af den staaende Hær, og naar man da ser det øvrige Frantzig reise sig for at værne om Landets Hæer under en haabløs Tilstand, reise sig uden Forberedelse under en Indenrigsminister, der vovede en Flugt, som ikke enhver Indenrigsminister vover ham efter. . . (Latter). De Herrer le; de fulgte ham vel ikke efter. (Stemmer: Nei! Nei!). Flugten hos os gik jo i en anden Retning. Jeg siger, at saadanne Folk fortjene ikke at skaanes af den staaende Hærs Læskemand. Det Samme kunne vi sige her. Naftet man kun havde et politisk Parti i sit Rigsraad, der med sin Regjering var som een Støbning, har man dog lavet Befæstninger, som vi have forladt og opgivet dels faagodtsom og dels uden Sværdsflag og tilsidst ladet sig overrumple. Hvis da en eller anden Indenrigsminister her eller en Conseilspræsident, som troede paa sin Mission, havde kunnet reise det danske Folk til en fortvilet, om end en haabløs Kamp, for at frelse vor Hæer ved den sørgelige Fred, der fulgte efter, da tror jeg, at selv om vi maa sige, at Udfaldet ikke var blevet det, vi kunde ønske, om det end maatte ventes saaledes, vilde dog Ingen have vovet at faare den Følelse, der havde bevæget enten denne Mand eller dem, der fulgte ham, til at forsøge paa den Maade at komme Fædrelandet tilhjulps. Men Udfaldet af en saadan Kamp, efter den staaende Hærs Nederlag, efter dens Flugt fra de faste Stillinge, der vare den anviste, saaledes som f. Ex. hos os i 1864, — et saadant Udfald dømmes ikke en Folkevæbning; thi en Folkevæbning maa være forberedt iforveien. En Folkevæbning maa være grundet paa Dvæls af Landets Sønner under Disciplin og under øvede Fyrere (Sagb: Saa ere vi enige!). Ja, det haaber jeg. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds nævuede dernæst sin Pariser-Kommune for at vise os, hvad Landets Sønner kunne bruges til. (N. P. Jensen: Maa jeg bede om Ordet!) Har det ærede Medlem talt efter, hvormange af Landets Sønner der førte Baaben for Pariser-Kommunen, og hvormange af dem, der vare Flygtninge fra alle Lande; men nu at sammenligne danske Mænd, der tage Baaben i Haand fra Ungdommen af, med sammenløbne Folk i Paris' Gader, det hører der virkelig en dristig Fantasi til (N. P. Jensen.

Det har jeg heller ikke gjort). Jeg vil sige det ærede Medlem, at saaledes som jeg har læst Historien, har jeg aldrig mærket, at man har faaet gennemført en Revolution fraoven mod Folkfriheden, uden at de, som øvede Statscoupet, have havt lydige Tjenere blandt den staaende Hærs Mænd (Afbrydelse af N. P. Jensen). Derfor tror jeg ogsaa nok, at hele det her omhandlede Spørgsmaal kan taale at føres ind under dem, som man er fuldt berettiget til at have forskellige Meninger om (N. P. Jensen. Men man skal forstaa sig noget paa Spørgsmaalet).

Formanden: Afbrydelserne fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) blive for nærgaaende.

Berg: Det ærede Medlem fra Færøerne nævnte to Ting, hvori han mente, at Folkethinget vilde for Historiens Domsfol komme til at lide et Nederlag. Det vil ganske vist bero paa, hvem der skriver Historien. Det er muligt, at naar det ærede Medlem eller Sigefindede skulle skrive Historien, at Dommen over Folkethinget saa vilde blive til et Nederlag for det, og desværre er Historiefriktionen jo ofte lagt i saadanne Hænder, at der ikke altid kan udbrages de rigtige Resultater af den. Og dette gjælder ikke blot med Hensyn til det Politiske, men ogsaa med Hensyn til Hærvæsenet; thi ikke blot er det, som der kommer frem, ikke altid tilstrækkeligt til Bedommelse af Sagen, og dels er det, der kommer frem, ikke altid fremskillet paa rette Maade. Det er nu 11 Aar siden, vi havde en sørgelig Krig. Hvormange Punkter af denne Krig ere lagte saaledes frem for Offentligheden, at deraf kan udbrages en Dom? Har man indtil nu søgt at drage det Sæte frem for det danske Folk saaledes, at man af de store Feil, der maa være begaaede — hvor meget Nosværdigt, der ellers kan være sket — kan udbrage en gavnlig Lære til alle Sider om, hvad der skal ske for Fremtiden? Have vi ikke taalmobig fundet os i, at Historien fra Dannevirke, Rømningen af Fredericia og Overrumplingen af Als endnu ligge i det Mørke og Dunkle, saa at ikke et eneste Menneffe af dem, der have Ret til at se paa disse Forhold, tale om dem og tage dem med under Dverveielser af den foreliggende Sag, er istand til alvorligt at bedømme, hvad der er sket. Nei de Hærrers Historiefriktion maa i mange, mange Punkter siges at være meget mangelfuld. Saa kom det ærede Medlem da ogsaa med, at man her har negtet et Panterskib (En Stemme: Ja!). Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, som siger Ja, har jo selv stemt for den Finantslov, hvori der intet Panterskib stod, og har altsaa ogsaa negtet dette Panterskib, og den ærede Regjering, der har talt mod denne Finantslov, men dog tilsidst har været med til at give den, har ogsaa stemt mod Panterskibet. Men man glemmer bestandig, at vi stadi-